အတွဲ-၄။ အမှတ်-၂။

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

တရားသူကြီး နှင့် မင်းသား

ပန်းချီ-ဦးဘကြည်
ဇာတ်လမ်း-တင့်ထားဆွေ

၁၃၃၃ ... သိုလဆုတ် ၈ ရက် (၈-၁-၇၂)

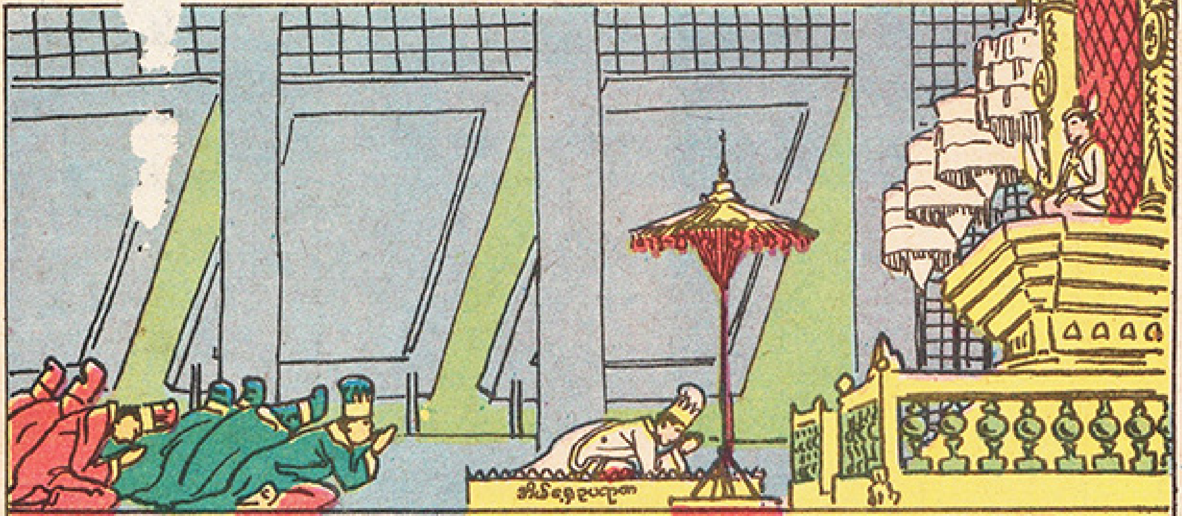

တခါက ဒေဝသာဂရ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးတွင် ထီးနန်းဆက်ခံရမည့် အိမ်ရှေ့စံ မင်းသား သားတော် ဒေဝသူရာဆိုသူ ရှိလေသည်။ မင်းကြီးသည် သားတော်ကို အလွန်မြတ်နိုးလေသည်။

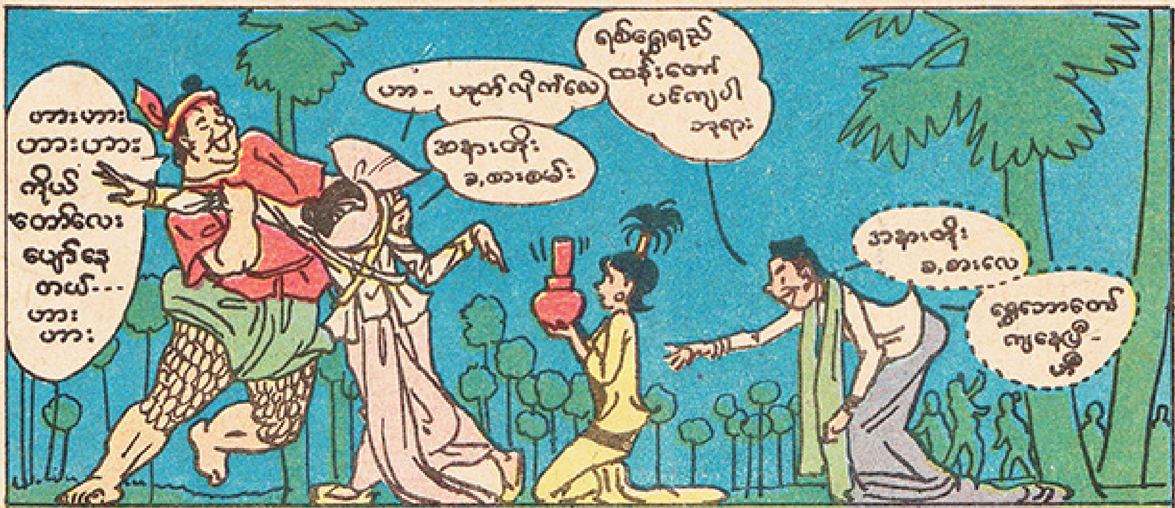

သို့သော် သားတော်သည် အိမ်ရှေ့မင်း၏ ရာဇဂုဏ်ကိုမျှ မစောင့်ထိန်းပဲ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်များကို ကိုယ်ရံတော် အဖော်အပေါင်းများနှင့် အတူပြုလုပ်လျက်ရှိ လေသည်။

ဒို့အလုပ်ကို ဝင်ရှုပ်ဦး - မှတ်ပြီလား
လူပျိုတော်သား မှန်းမသိ - ဘာမသိနဲ့
ကျုပ်တို့ဘာလုပ် လုပ် - ခင်ဗျား အပူလား
မင်းသားက မကောင်းသဖြင့် တပည့် လူပျိုတော် သားများလည်း ရမ်းကားကြတော့သည်။
အိမ်း - ကျွတ် - ကျွတ် တရားမဲ့ကြလှချေ ကလား
အမှုထမ်းတို့ စော်ကားသူများ ကို - ထောင်သွင်း အကျဉ်းထား စေ
ရွာသူကြီးက မခံနိုင်၍ တရားရုံးတော်သို့ ဦးတိုက် လျှောက်ထားလေသော်—
အို - တရားသူကြီး - ကျုပ်လူများကို ယခုပင်လွှတ်လော့၊ ထောင်ဆိုတာ မင်းသား၏ အပေါ် တွေ့ရှိ နေရာ မဟုတ်
တပည့်များ အကြောင်းကို မင်းသား ကြားသောအခါ တရားရုံးတော်သို့ လိုက်လာပြီး —
အရှင် မင်းသား - အကျဉ်း ထောင်သည် မင်းသား၏ တပည့်များ အတွက် မဟုတ်သော်လည်း - အပြစ်ရှိသူများ အတွက် ဖြစ်တော့သည်။ သို့သော် ထိုသူများ မှာ အပြစ် တကယ်ပင် ရှိကြ၍ တရား မှန်ကန်စွာ ဆုံးဖြတ်ရသော တရားသူကြီး၏ဝတ္တရား အရ ပြုလုပ်ရသဖြင့် မလွှတ်နိုင် ကြောင်းပါ…
အမယ်…..တောက်။ အိမ်ရှေ့စံ မင်းသား ကိုတောင် အာဏာ ဖီဆန်တာ - ကဲ ဟာ
အင်း… ကျွတ်-ကျွတ်။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ မင်းသား တန်မဲ့ - ရိုင်းလှတယ်၊ တရားဥပဒေကို စော်ကားတာဘဲ
အမှုထမ်းတို့….. ကျွဲ မင်းသားကို ဖမ်းဆီး၍ - သူ့ တပည့်များနှင့်အတူ ထောင်သွင်း အကျဉ်း ထားလော့ - တရားရုံး အမိန့်တော်……

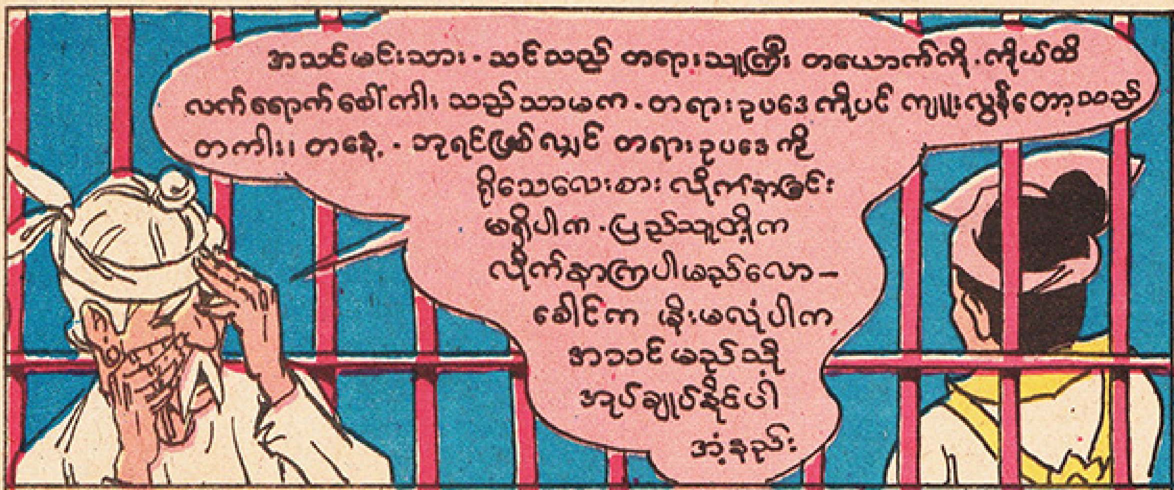

တရားသူကြီးသည် ဒဏ်ရာကိုလက်ဖြင့်စမ်းရင်းပြောဆိုပြီးနောက် ရုံးတော်မှ ထွက်သွားလေ၏။

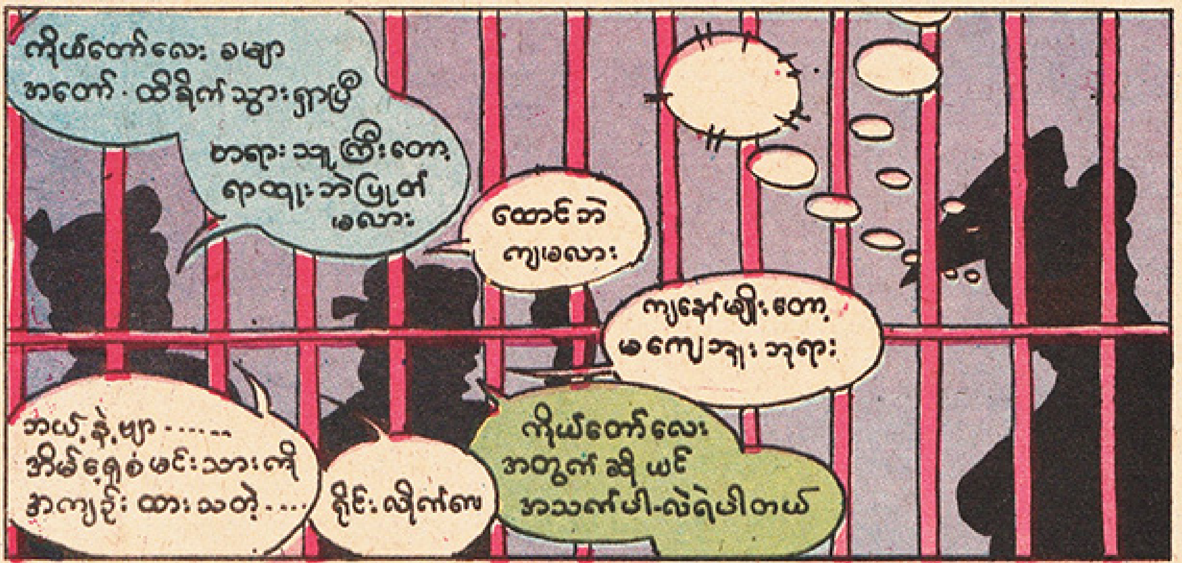

နောင်တချိန်တွင် ဘုရင်ကြီး နတ်ရွာစံသဖြင့်သားတော် ဒေဝသူရာ နန်းတက်လျှင် တပည့်များမှာ အပျော်ကြီး ပျော်လျက် ရှိကြ၏။ သို့သော် -

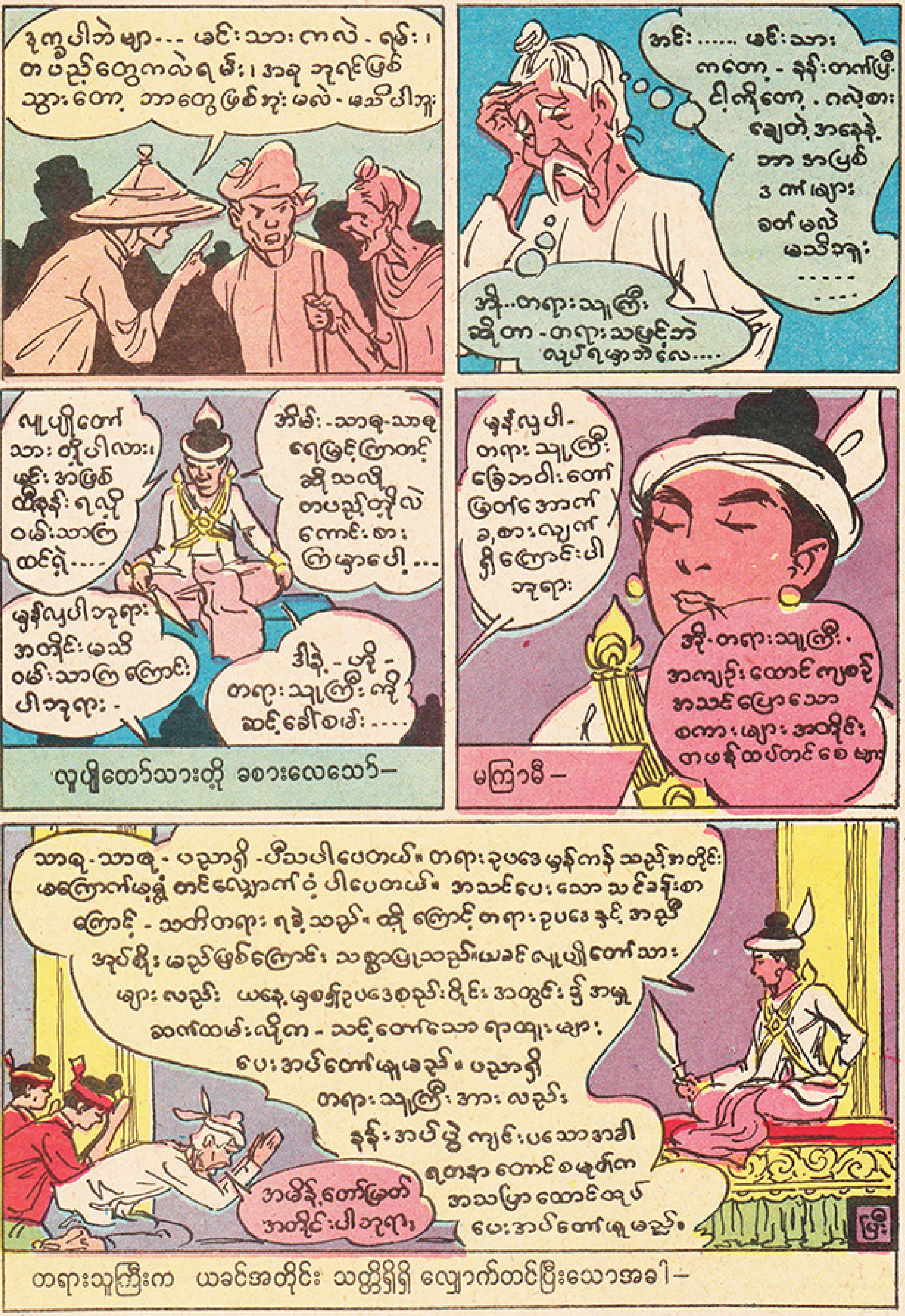
ခုကြပါတဲ့မှာ... မင်းသားကလဲ - ရှမ်း၊ တပည့်တွေကလဲရှမ်း၊ အခု ဘုရင်ဖြစ်သွားတော့ ဘာတွေဖြစ်အုံးမလဲ - မသိပါဘူး
အင်း...... မင်းသားကတော့ - နန်းတက်ပြီ ငါ့ကိုတော့ - ဂလဲ့စားချေတဲ့ အနေနဲ့ ဘာအပြစ်ဒဏ်တွေများ ခတ်မလဲ မသိဘူး ----- ----
အို..တရားသူကြီး ဆိုတာ - တရားသမှုင်ဘဲ လုပ်ရမှာဘဲလေ....
လူပျိုတော်သားတို့ပါလား၊ မင်းအဖြစ် ထီးနန်းရလို့ ဝမ်းသာကြ ထင်ရဲ့....
အိမ်း - သာရ-သာရ ရေမြင့်ကြာတင့် ဆိုသလို တပည့်တို့လဲ ကောင်းစားကြမှာပေါ့...
မှန်လှပါဘုရား အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာကြကြောင်းပါဘုရား -
ဒါနဲ့ - ဟို - တရားသူကြီးကို ဆင့်ခေါ်စမ်း....
လူပျိုတော်သားတို့ ခစားလေသော်—
မှန်လှပါ - တရားသူကြီး ခြေအဝါးတော်မြတ်အောက် ခစားလျက်ရှိကြောင်းပါဘုရား
အို - တရားသူကြီး - အကျဉ်းထောင်ကျစဉ် အသင်ပြောသော စကားများအတိုင်း တဖန်ထပ်တင်စေများ
မကြာမီ—
သာရ-သာရ - ပညာရှိ - ပီသပါပေတယ်။ တရားဥပဒေ မှန်ကန်သည့်အတိုင်း မကြောက်မရွံ့ တင်လျှောက်ဝံ့ပါပေတယ်။ အသင်ပေးသော သင်ခန်းစာကြောင့် - သတိတရား ရခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် တရားဥပဒေနှင့်အညီ အုပ်စိုးမည်ဖြစ်ကြောင်း သစ္စာပြုသည်။ ယခင် လူပျိုတော်သားများလည်း ယနေ့မှစ၍ ဥပဒေစည်းဝိုင်းအတွင်း၌ အမှုထမ်းလိုက - သင့်တော်သော ရာထူးများ ပေးအပ်တော်မူမည်။ ပညာရှိ တရားသူကြီးအားလည်း နန်းအပ်ပွဲ ကျင်းပသောအခါ ရတနာတောင်စမှုတ်က အသပြာထောင်ထုပ် ပေးအပ်တော်မူမည်။
အမိန့်တော်မြတ် အတိုင်းပါဘုရား
တရားသူကြီးက ယခင်အတိုင်း သတ္တိရှိရှိ လျှောက်တင်ပြီးသောအခါ—

စေတနာ
နှင့် လုပ်ရပ်
ကိုတွတ်သည် ခိုကလေးများကို သနားသဖြင့် နံနက်တိုင်း စောစော ထ၍ အစားကျွေးလေ့ရှိ၏။
ကိုတွတ်သည် စိတ်ကူးရသလို သစ်တို သစ်စ များဖြင့် ခိုအိမ်ကလေး တလုံး တည်ဆောက် နေစဉ်—
အင်း-ခိုကလေးတွေနေဘို့ ခိုအိမ်လေးတလုံး ဆောက်ပေးရယင် ကောင်းမှာဘဲ
ဟေ့-သား ဘာတွေများ-အကြံ အိုက်နေတာလဲ
ဟို-သား-သားလေ ခိုလေးတွေ နေဘို့ အိမ်ဆောက်ပေး ရယင် ကောင်းမလားလို့
အော်
ဥကြွဘဲ- ခိုအိမ် လုပ်ဘို့-ဖေဖေ့ဆီ တောင် ခွင့်မတောင်း ရသေးဘူး-ငါ့များ ဆူနေအုံးမလားဘဲ
အော် ဒါလား နေအုံး နေအုံး

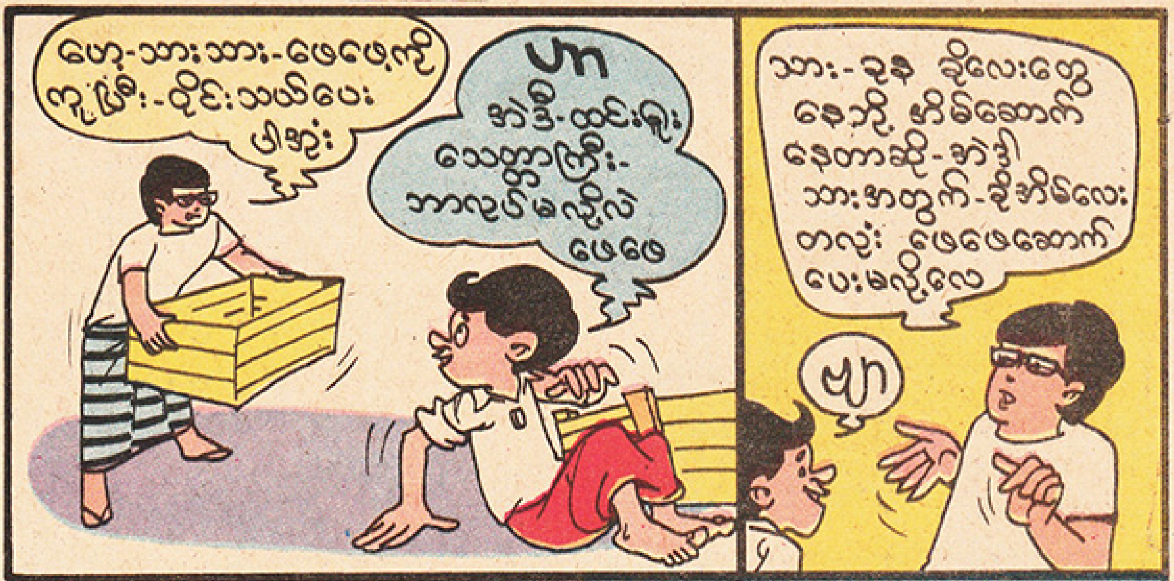

ဖေဖေက ကိုတွတ်အား လှပသောခိုအိမ်ကလေး တလုံး တည်ဆောက်ပေး၏။ နောက်တနေ့တွင် ကိုတွတ်၏ သူငယ်ချင်းများသည် ခိုအိမ်ကလေး ကိုလာကြည့်ရင်း အားကျနေကြသည်။

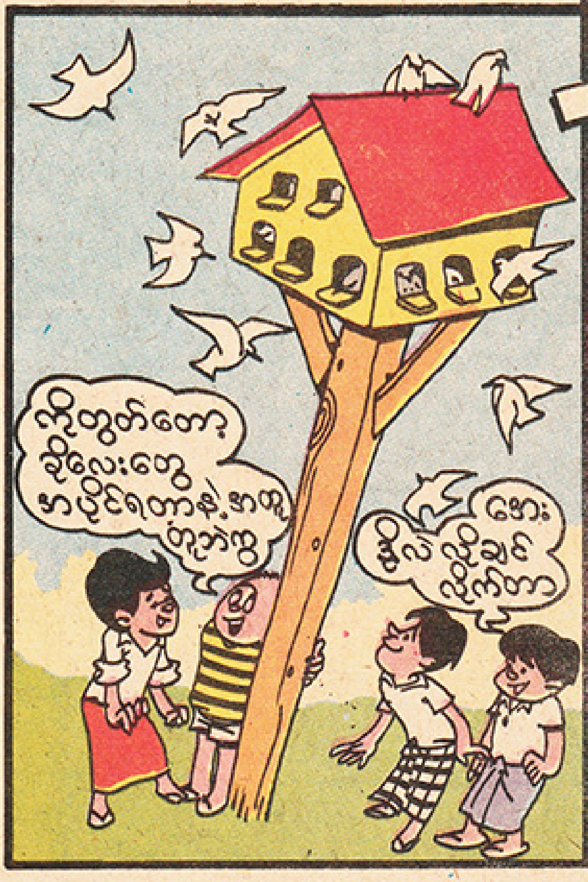

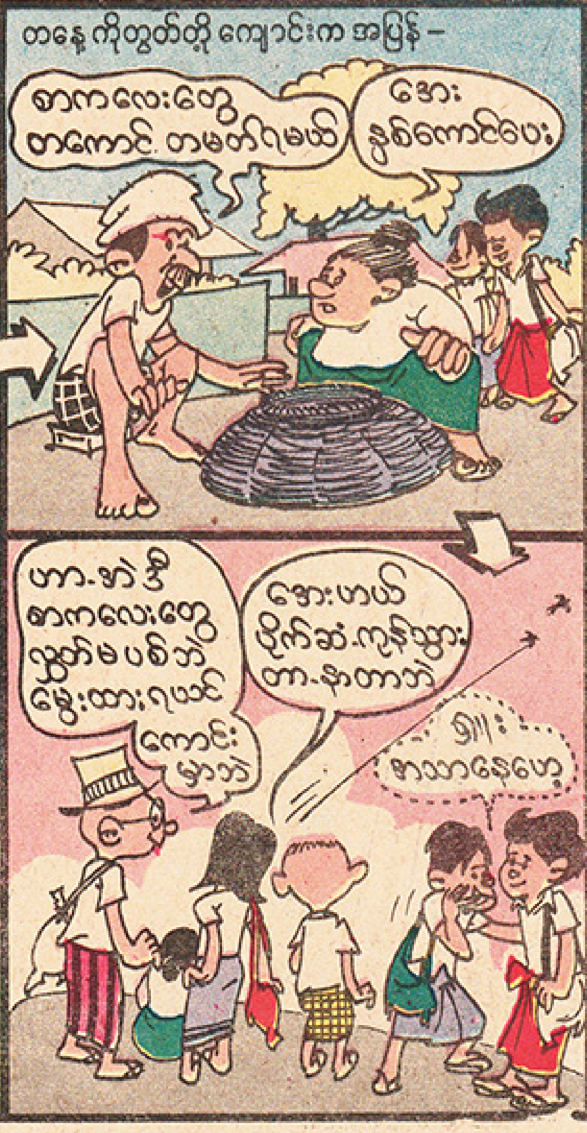

ဟော့-ဒီ စာကလေးတွေ ဝယ်လို့ ဘာလုပ်မလဲ- ဦးဆီမှာ ဒိုလေးတွေရှိတယ် သိပ်လှတာဘဲ
အေး-မင်းတို့ လိုချင်ယင်-တကောင် တမတ်ပေးမလား
ပေးမယ် မနက်ဖြန် ယူခဲ့
ဘယ်ဆိုး လို့လဲ
ဖိုးတူး၏ စကားကို နားယောင်မိသော ကိုတွတ်သည် ညဖက် ဒိုကလေးများ အိပ်ချိန်တွင် ဖိုးတူးနှင့် နှစ်ယောက်သား ဒိုကလေးများကို တက်နှိုက်ကြ၏။
အား-မြန်မြန် လုပ်ဟျော့ ဖေဖေတို့ သိသွားအုံးမယ်
အမလေး ဒိုက- အသံ မကျယ်ပါဘူး
နောက်တနေ့တွင် -
ရော့-တကောင် တမတ်နှော်- လွတ်သွားယင်- တာဝန် မယူဘူး
သူတို့သည် ရသောပိုက်ဆံ ဖြင့် မုံ့ဝယ်စားကြ၏။
မင်း အတွက် ခဲဆိုးဘူး နောက်ဆို- ဒိုတွေ အများကြီး၊ယူလာ အုံးမှာ
ဒါပေါ့
ကိုတွတ်တို့ ကျောင်းမှ ပြန်လာသောအခါ -
ဟိုက်
ဒို အိမ်လေး- ဘယ်သူ ဖျက်သွားပါလိမ့်
မင်း အဖေလေ
ဟာ ဖေဖေကလဲ ဆောက်တုန်းက တော့ ဆောက်ပေး ပြီး- ခုတော့
အေး-သားတို့က သူတို့ကို တက်ဖမ်းပြီးရောင်းစား တော့- ဒိုတွေလဲ လန့်ပြီး ပြေးကုန်ကြတာပေါ့
ဒါ ဒါကို သားရဲ့ ဖေဖေ သိသွားပြီး- ခုလို ဖျက်လိုက်တာဘဲ
ပြီး

စူးစမ်းရှာဖွေသူများ

မုံရွာဝင်းဖေ
ကျော်ကျော်

မန်ဂိုပတ်

မန်ဂိုပတ်သည် စကော့အမျိုးသားဆရာဝန်တဦးဖြစ်၍ ၁၇၇၁ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်သည်။ သူသည် အာဖရိကတိုက်ရှိ နိုင်ဂျာမြစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော စွန့်စားသူတယောက်ဖြစ်၏။

ထိုခေတ် ထိုအခါက ဥရောပတိုက်သားတို့သည် နိုင်ဂျာမြစ် အကြောင်းကို ဘာမျှမသိကြသေးပေ။ နိုင်ဂျာမြစ်သည် တင်ဘတ်တူမြို့အနီးမှ ဖြတ်ကျော်၍ စီးဆင်း သွားကြောင်းကိုသာ သိရှိကြ၏။ နိုင်ဂျာမြစ် မည်သည့် ဒေသမှစ၍မည်သည့်ဒေသသို့စီးဝင်သည်၊ မိုင်မည်မျှ ရှည်လျားသည် စသည့်တို့ကို လုံးဝမသိကြသေးပေ။ မြင်လည်းမမြင်ဘူးကြသေးပေ။

၁၇၉၅ ခုနှစ်တွင် လန်ဒန်မြို့ရှိ အာဖရိကတိုက်ဆိုင်ရာ အသင်းက နိုင်ဂျာမြစ်အကြောင်းကို လေ့လာ စူးစမ်းရန် အတွက် မန်ဂိုပတ်ကိုစေလွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ ထိုစဉ်က မန်ဂိုပတ်မှာ အသက် ၂၄ နှစ်သာ ရှိသေး၏။ သို့သော် သူသည် အာဖရိကသို့ သွားရန် ရဲဝံ့စွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

မန်ဂိုပတ်သည် ဂမ်ဗီယာ မြစ်ဝမှ အစပြု၍ မြင်းဖြင့် ခရီးနှင်ခဲ့လေသည်။ သူ့တွင် အဖော်အဖြစ် အာဖရိကန်လူမျိုး ခြောက်ယောက် ပါလေသည်။

မိုင် ၂၀၀ ခန့်ခရီးပေါက်သောအခါ ဗြိတိသျှကုန်သည်စခန်းတခုသို့ ရောက်ရှိ၏။ အာဖရိက ဘာသာစကားကိုသင်ယူရန်အတွက် မန်ဂိုပတ်သည် ထိုစခန်းတွင် လအတော်ကြာနေထိုင်ခဲ့ပေသည်။ ထို့နောက်အမည်မသိသော သဲကန္တာရများကိုဖြတ်ကာ ခရီးဆက်ရ၏။

လမ်းခရီးတွင် မန်ဂိုပတ်ကို ကျွန်ကုန်သည်ဟု ထင်မှတ်ကာ အာဖရိကန်တို့က ရန်ရှာဖမ်းဆီး ကြသေးသည်။ အကျိုး အကြောင်းသိမှ ပြန်လွှတ်လိုက်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မန်ဂိုပတ်သည် ဆီဂူးမြို့သို့ရောက်ရှိပြီး နိုင်ဂျာမြစ်ကို တွေ့ရတော့သည်။ နိုင်ဂျာသည် ရေတိမ်ပြီး ရေစီးလည်းသန်သဖြင့် လှေစီးရန်မဖြစ်

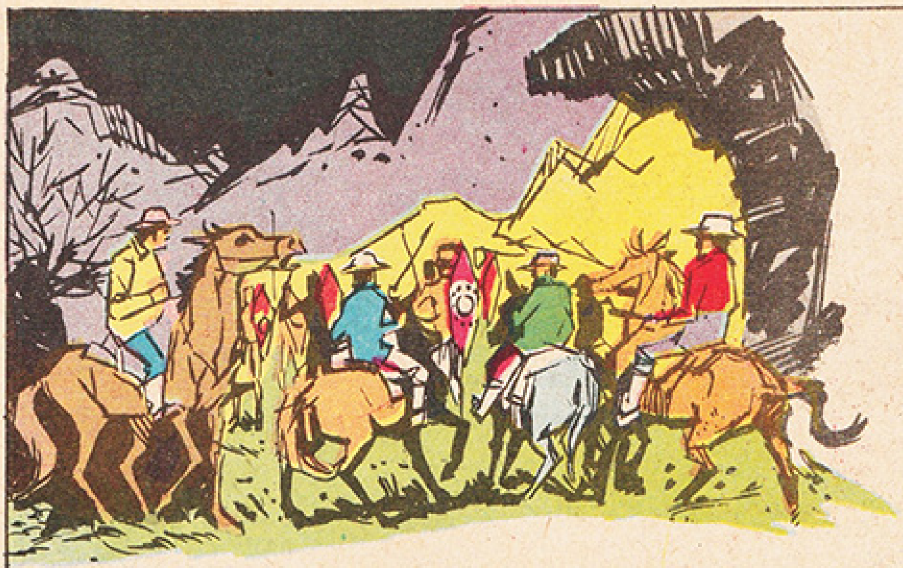

သောကြောင့် မန်ဂိုပတ်သည် မြင်းဖြင့်ပင်ခရီးဆက်ခဲ့ရ၏။ မိုင် ၈၀ ခန့် ခရီးအရောက်တွင် မြင်းသေဆုံးသွားသဖြင့် ခရီး ဆက်ရန်မဖြစ်တော့ပဲ ဗြိတိသျှကုန်သည် စခန်းသို့ ပြန်လာ ခဲ့ရလေသည်။ ထိုနောက် စကော့တလန်သို့ပြန်သွားတော့သည်။

၁၈၀၃ ခုနှစ်တွင် မန်ဂိုပတ်သည် အဖွဲ့တဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ကာ နိုင်ဂျာမြစ်လေ့လာရေးခရီးထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုအဖွဲ့တွင် စစ်သားနှင့် လက်သမား ၄၅ ယောက် ပါဝင်၏။ ၁၈၀၅ ခုနှစ်တွင် အာဖရိကတိုက်သို့ ရောက်ရှိပြီး ဂမ်ဗီယာမှတဆင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေသည်။

ရာသီဥတု ဆိုးဝါးခြင်း၊ အာဖရိကန်တို့ ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်ခြင်း စသည့် အန္တရာယ်များကြောင့် သုံးလအတွင်း အဖွဲ့သားအားလုံးနီးပါး သေဆုံးကုန်ကြလေသည်။ မန်ဂိုပတ်မှာ စိတ်မပျက်ပဲ နှစ်စင်းတွဲ လှေတစင်း ဆောက်လုပ်ကာ ကျန်ရှိသော အဖွဲ့သား လေးဦးနှင့် အတူ နိုင်ဂျာမြစ်တွင်း စုန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

မိုင် ၈၀၀ ခန့် အရောက်တွင် အလွန် လျင်မြန်သော ရေစီးကြောင်းများနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရပြီး မန်ဂိုပတ်၏လှေသည် ကျောက်ဆောင်များပေါ်တွင် တင်နေတော့သည်။ ထိုအခိုက် ကမ်းပေါ်တွင် အာဖရိကန် လူရိုင်းများ ရောက်ရှိလာပြီး မန်ဂိုပတ်တို့ လူစုကို လှံများ၊ မြှားများဖြင့် ပစ်ခတ် ရန်မူကြ၏။ မန်ဂိုပတ်က သူ့လူများကို ရေထဲခုန်ချပြီး ကမ်းဆီသို့ ကူးပြေးရန် အမိန့်ပေးပြီး ရေထဲသို့ ခုန်ချကြလေသည်။ သို့သော် အကြံမအောင်မြင်ပဲ ဝဲအတွင်း ကျရောက်ကာ နစ်မြုပ် သေဆုံးကြရတော့သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်သည်ကား အခြား လူများ နိုင်ဂျာမြစ် အကြောင်းကို မသိရှိမီ နှစ်ပေါင်းများစွာက နိုင်ဂျာမြစ်ကို စွန့်စွန့်စားစား ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော စကော့လူမျိုး လူငယ် ဆရာဝန် တယောက်၏ ဇာတ်လမ်းပင် ဖြစ်၏။

ယခုအခါ မန်ဂိုပတ် အသက်ထင်ရှား မရှိတော့သော်လည်း သူ၏ နာမည်ကား ထင်ရှားလျက်ပင် ရှိနေပေသည်။

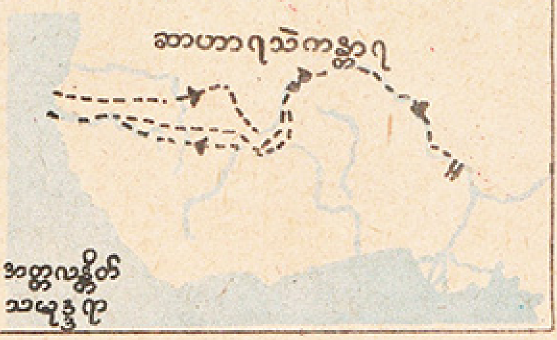

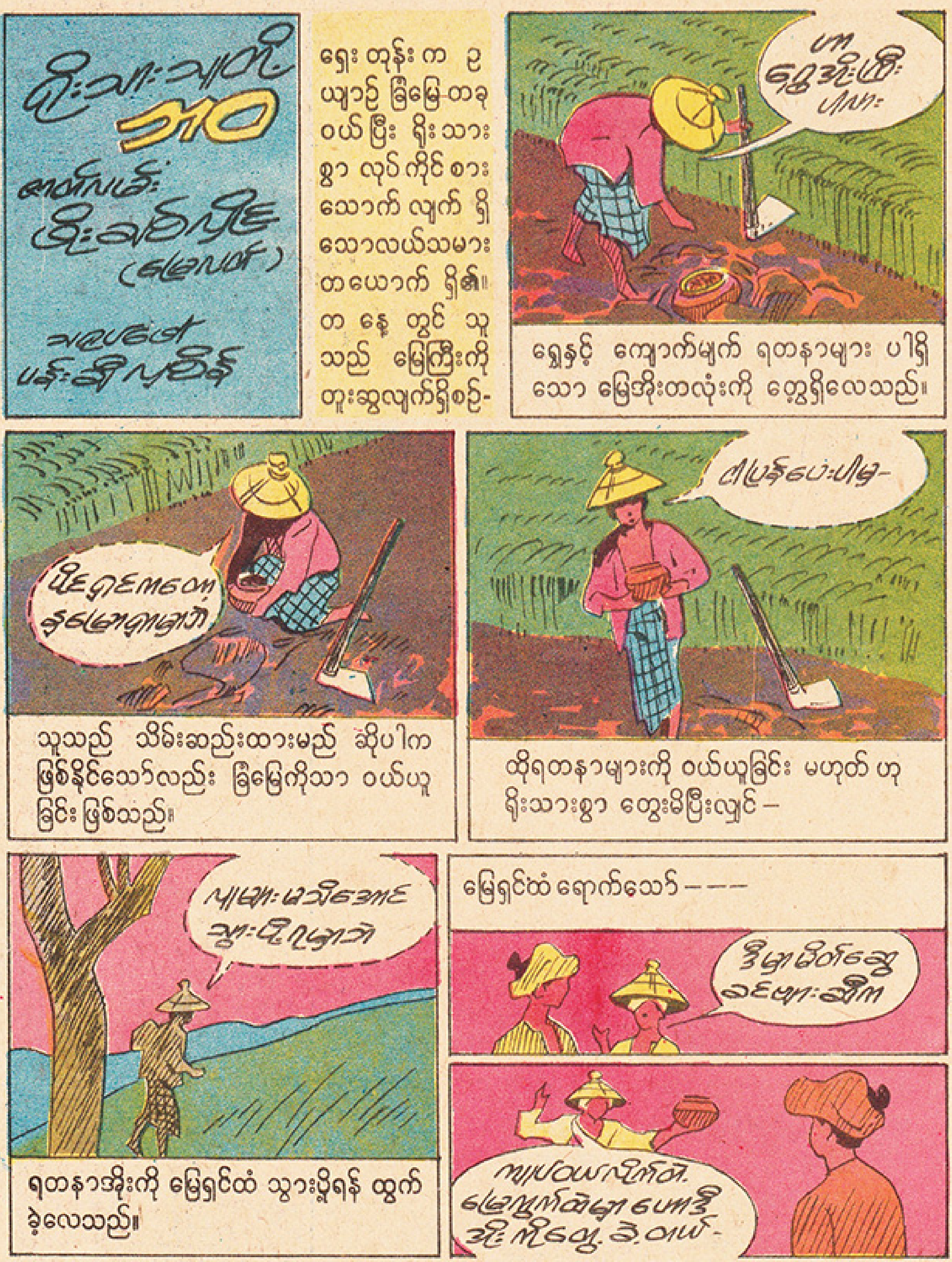
ရိုးသားချက် ၁၀
ဇာတ်လမ်း
(မြေလတ်)
သရုပ်ဖော်
ရှေးတုန်းက ဥယျာဉ် ခြံမြေတခု ဝယ်ပြီး ရိုးသားစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက် လျက် ရှိသောလယ်သမားတယောက် ရှိ၏။ တနေ့ တွင် သူသည် မြေကြီးကို တူးဆွလျက်ရှိစဉ်-
ဟာ ရွှေအိုးကြီး ပါလား
ရွှေနှင့် ကျောက်မျက် ရတနာများ ပါရှိသော မြေအိုးတလုံးကို တွေ့ရှိလေသည်။
ပိုင်ရှင်ကတော့ နှမြောရှာမှာဘဲ
သူသည် သိမ်းဆည်းထားမည် ဆိုပါက ဖြစ်နိုင်သော်လည်း ခြံမြေကိုသာ ဝယ်ယူခြင်း ဖြစ်သည်။
ပြန်ပေးပါမှ-
ထိုရတနာများကို ဝယ်ယူခြင်း မဟုတ် ဟု ရိုးသားစွာ တွေးမိပြီးလျှင် –
သူများ မသိအောင် သွားပို့ရမှာဘဲ
ရတနာအိုးကို မြေရှင်ထံ သွားပို့ရန် ထွက်ခဲ့လေသည်။
မြေရှင်ထံ ရောက်သော် – – –
ဒီမှာ မိတ်ဆွေ ခင်ဗျားဆီက
ကျုပ်ဝယ်လိုက်တဲ့ မြေကွက်ထဲမှာ ဒီအိုးကို တွေ့ခဲ့တယ်-

ရတနာအိုးကို လှမ်း၍ပေးလိုက်သည်။
မြေရှင်ကလည်း –
အလွန်ရိုးသားသူဗြိုဗြို ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

ဤသတင်းကို ကြားရသူတိုင်းက ချီးကျူးကြ၏။
အောင်
ဟင်
တကယ်ချီးသား သူတော်ပဲ နော်–
မည်သူမိုင်ထိုက်သည်ကိုမူ မဆုံးဖြတ်တတ်ချေ။
နောက်ဆုံး ဘုရင်ထံ ရောက်လာကြလေသည်။
ဘုရင်လည်း ဆုံးဖြတ်ရန် အခက်တွေ့နေ၏။
အိမ်း ဟုတ်ပြီ
သင့်မြေသမီးနှင့် သင့်မြေသားကိုလက်ထပ် ပေးပြီးရွှေနှင့်တကွရတနာ များကိုရှင်းမောင်နှံတို အား လက်ဖွဲ့စေ–
မြေရောင်းသူတွင် သမီးတယောက်ရှိ၍ မြေဝယ်သူတွင် သားတယောက်ရှိကြောင်းသိရသော်–
ဘုရင်၏ အဆုံးအဖြတ်ကြောင့် သားနှင့် သမီးကို လက်ထပ်ပေးပြီးနောက်–
နှစ်ဖက် မိဘနှင့် သားသမီးများ အတူတကွ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သွားကြလေသတည်း။

အေးသော ဆောင်းနွေ နံနက်တွင် အဘယ်ကြောင့် အသက်ရှူထုတ်လိုက်သော လေကို မြင်တွေ့ရသနည်း

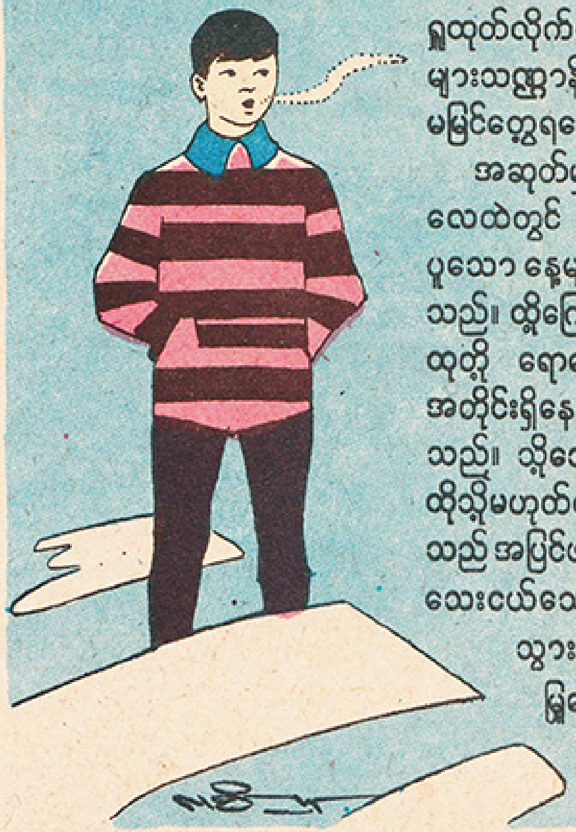

အေးသော ဆောင်းနွေ နံနက်တွင်သင်တို့၊ကျွန်ုပ်တို့ အသက်ရှူထုတ်လိုက်သော အခါ ရှူထုတ်သောလေကို အဖြူရောင် မြူငွေ့များသဖွယ်ကဲ့သို့ မြင်တွေ့ကြရသည်။ ပူသော နွေများတွင်မူ ထိုကဲ့သို့ မမြင်တွေ့ရပေ။

အဆုတ်မှ ရှူထုတ်လိုက်သော လေသည် နွေးလျက်ရှိ၍ ထိုလေထဲတွင် ရေခိုးရေငွေ့များ ပါလာမြဲ ဖြစ်သည်။ နွေရာသီ၏ ပူသော နွေများတွင် အပြင်ဖက်ရှိ လေသည်လည်း နွေးလျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ရှူထုတ်လိုက်သော လေနှင့် နွေးနေသော လေထုတို့ ရောနှောသွားပြီး ရေခိုး ရေငွေ့များမှာ အခိုးအငွေ့ အတိုင်းရှိနေသဖြင့် ရှူထုတ်လိုက်သော လေကို မမြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆောင်းဥတု၏ အေးသော နွေများတွင်ကား ထိုသို့မဟုတ်ပေ။ ရှူထုတ်လိုက်သော လေထဲမှ ရေခိုးရေငွေ့များသည် အပြင်ဖက်ရှိ အေးနေသောလေထုနှင့် တွေ့ဆုံသောအခါ သေးငယ်သော ရေစက် ရေမှုန် ကလေးများ အဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှူထုတ်လိုက်သော လေကို မြူငွေ့သဖွယ်မြင်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကြယ်ဖြူ

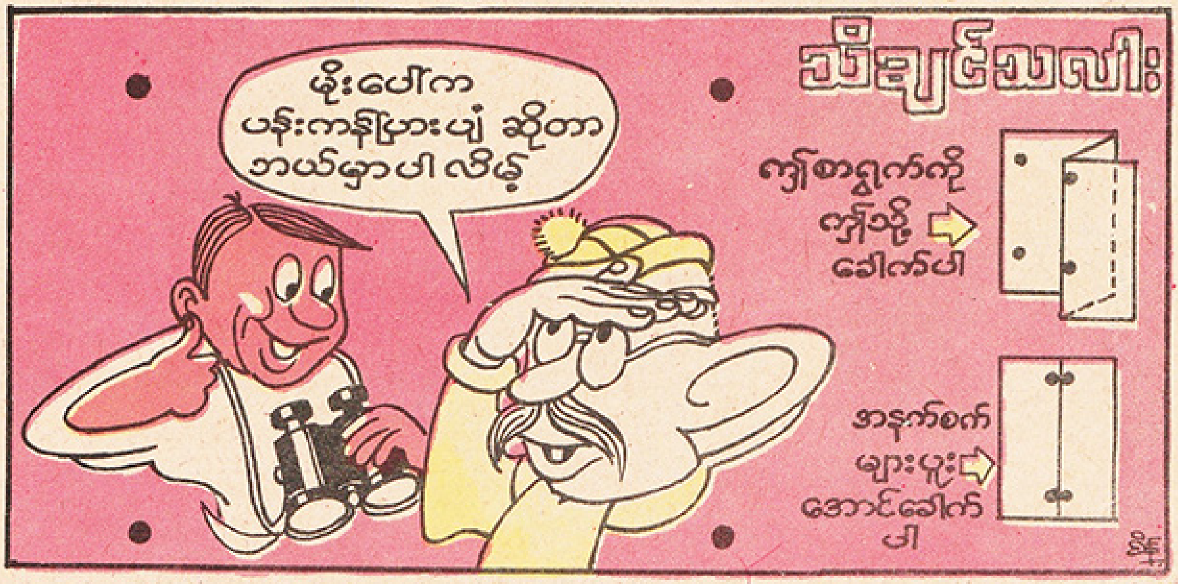

ဖေဖေနှင့် ဦးလေး

မောင်ဦးဝင်း

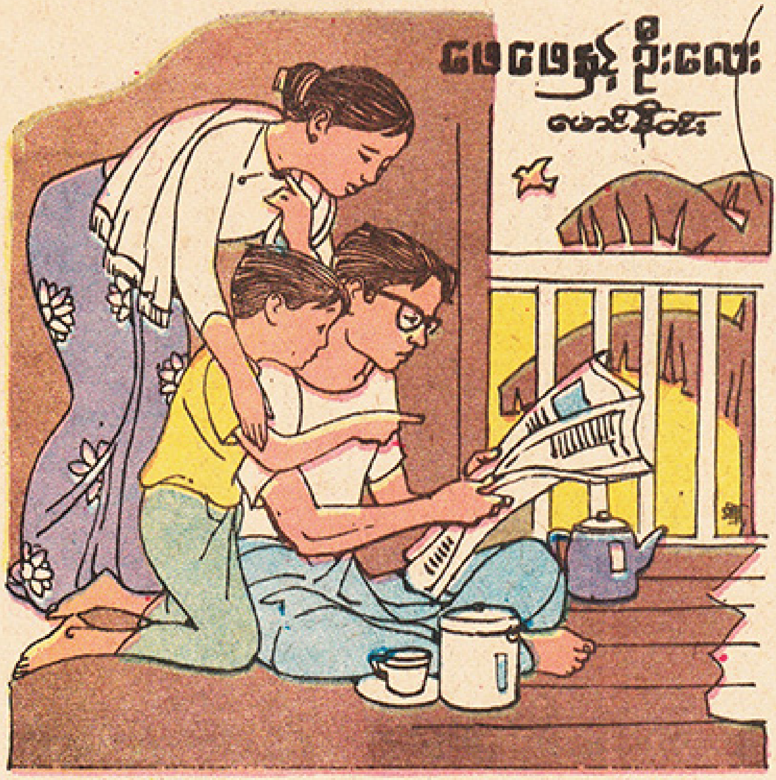

"ကျော်ကြီးရေ"

ခေါ်သံကြား၍ ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားပါသည်။ ဦးလေး ခေါ်လျှင် စားကောင်းသောက်ဖွယ် တခုခု စားရတော့မည်ကို ကျွန်တော် အတတ် သိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဦးလေးတို့ အိမ်ဖက်သို့ ခပ်မြန်မြန်လေး သွားပါသည်။ ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်း မှန်နေပါသည်။ ထမင်း စားပွဲပေါ်တွင် ခေါက်ဆွဲ သုံးပွဲ ပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဦးလေး က "ကျော်ကြီး စား" ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော့် ရှေ့သို့ ခေါက်ဆွဲတပန်းကန် ထိုးပေးပါသည်။ ဦးလေး၏သားနှင့် သမီးဖြစ်ကြသော ကျော်ကျော် နှင့် နီနီက ကျွန်နှစ်ပွဲကို ခေါင်းမဖော်ဘဲ စားနေ ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စားနေစဉ် ဦးလေးနှင့် ဒေါ်လေးက တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် တစုံတရာ တိုင်ပင်နေကြပါသည်။

ကျွန်တော် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သော အခါ အမေနှင့် အဖေ ထမင်း စားနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အမေက ကျွန်တော့်ကို ထမင်းစား ခေါ်ရာ –

"ကျွန်တော် ဦးလေးတို့အိမ်က ခေါက်ဆွဲ စားခဲ့ပြီအမေ" ဟု ခပ်ကြွားကြွား ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် အမေတို့ ထမင်းဝိုင်းကို မျက်စိတချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အမေတို့ ထမင်းဝိုင်းမှာ ထုံးစံအတိုင်း ဟင်း မကောင်း ပါ။ အာလူးကြော်နှင့် ချဉ်ရည်ဟင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဦးလေးသာ ကျွန်တော့်အဖေ ဖြစ်လျှင် ဘယ် လောက်ကောင်း မလဲဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိပါသည်။ ဦးလေးသာ ကျွန်တော့် အဖေဖြစ်လျှင် ကျွန်တော်လည်း ကျော်ကျော် နှင့် နီနီ တို့ကဲ့သို့ အဝတ် သစ်သစ် လှလှကလေးများ ခဏခဏဝတ်ရမည်။ အစားကောင်းလည်း နေ့တိုင်း စားရပါမည်။

ဦးလေးသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆွေမျိုးမတော်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းရင်းအိမ်က အိမ်နီးနားချင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျော်ကျော်နှင့် နီနီက ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းနေဖက် ဖြစ်သဖြင့် ဦးလေးတို့က ကျွန်တော်ကို ခင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးလေးကို အထင် ကြီး ပါ သည်။ ဦးလေး ဘာ လုပ် သည် ကို တော့ မသိပါ။ သို့သော် ဦးလေးသည် အလွန် ဂိုက်ကောင်း ပါသည်။ အမြဲ ဘောင်းဘီဝတ်ပြီး၊ လမ်းထွက် လျှင် နေ ကာ မျက် မှန် တတ်လေ့ ရှိပါသည်။ အင်္ကျီဆိုလျှင် လည်း အ ကောင်း စား မှ ဝတ်လေ့ ရှိပါသည်။ ဦးလေး၏ မိတ်ဆွေများကလည်း အိမ်သို့ ကားနှင့် မကြာမကြာ လာတတ်ပါသည်။

အဖေနှင့် အ လွန် ကွာ ပါသည်။ အဖေကား အမြဲတိုက်ပုံ အင်္ကျီကိုပဲ ဝတ်လေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကျောင်းလုံချည် အစိမ်းသာ ဝတ်ခိုင်းပါသည်။ အဖေရသော လခကို ကျွန်တော်မသိပါ။ သို့သော် အနည်းငယ်သာ ရသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် ရိပ်မိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အဖေ့ဘဝကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် အဖေ့ကို စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှ ဖွင့်ပြောလိုက်မိပါသည်။

"အဖေရာ – ဦးလေးတို့လို ဖြစ်အောင် လုပ်စမ်းပါ"

အဖေက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီးပြုံးနေပါသည်။

"ငါ့သား – သူများ တွေကို ကြည့်ပြီးအားမကျနဲ့။ မိမိကိုယ်ကို ကောင်းအောင်ကြိုးစားမည် ဆိုတဲ့ မင်းတို့ကျောင်းမှာ သင်ရတဲ့ ကျောင်းကောင်စီ သီချင်းကလေးလိုပေါ့။ လူဆိုတာ မိမိမှာရှိတာနဲ့ ရောင့်ရဲပြီး မိမိကိုယ်၊ မိမိတိုင်းပြည်၊ မိမိလူမျိုး အတွက် ကောင်းအောင် ကြိုးစားရမယ်။ ကူညီရမယ်။ အဖေတို့က ထမင်းငတ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တော်ပြီပေါ့ကွာ။ အဖေတို့ဟာ လူဆင်းရဲပေမဲ့ စိတ်ကတော့ အမြဲ ချမ်းသာပါတယ်"

ဦးလေး ခရီးထွက်သွားပြန်ပါသည်။ ဦးလေးသည် မကြာမကြာ ခရီးထွက်တတ်ပါသည်။ တခါတရံ တပတ်လောက်ကြာသည်။ တခါတရံလည်း တလလောက် ကြာတတ်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးပြန်လာလျှင်တော့ အစားကောင်း တခုခု စားရအုံးမည်။ ထို့ကြောင့် ဦးလေး အလာကိုသာ ကျွန်တော် မျှော်နေမိပါသည်။

တနေ့တွင် ဦးလေးတို့အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစီး ထိုးဆိုက်လာပါသည်။ ကားပေါ်မှ ရဲတွေဆင်းသွား သည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။ ဦးလေး၏ မိတ်ဆွေများပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နောက်တနေ့ မနက်တွင် အဖေသည် သတင်းစာကိုင်၍ –

"ဟော့- ကိုမြမောင် အဖမ်းခံရတယ်ကွ" ဟု အမေ့ကို လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အဖေ့အနီးသို့ ပြေးသွားမိပါသည်။ သတင်းစာထဲတွင် လက်ထိပ် ခတ်ထားသော ဦးလေး၏ပုံကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။ " စုံထောက် ယောင်ဆောင်၍ မှောင်ခိုကုန်ကူးခြင်း" ဟူသော စာလုံး မည်းကြီးဖြင့် ဖော်ပြထားသော သတင်းကိုလည်းတွေ့လိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော် အလွန် အံ့ဩသွားပါသည်။ ဦးလေးကို အထင်မကြီးရဲတော့ပါ။ သူ့ဘဝကိုလည်း အားမကျဝံ့တော့ပါ။

ကျွန်တော် ယခုမှ အဖေ့ကို အထင်သေးမိသည်ကို နောင်တကြီးစွာရမိပါသည်။ နောင်တွင် အဖေ ရိုးရိုးသားသား ရှာကျွေးသော ထမင်းကိုသာ မြိန်ရှက်စွာ စားသောက် ပါတော့မည်။

တို့အလံနှင့် တို့စိတ်ဓာတ်

အပြာမှာ ကြယ်ဖြူဆင့်လို့
ကြယ်ငါးပွင့် ဘေးကရံ၊
အနီရောင် အောက်ခံထား
ကြွားဝင့်ဝင့်ပျံ။

ပြည်ထောင်စု တို့အလံ
နိုင်ငံ၏ အင်အား၊
စည်းလုံးညီ သတ္တိဇွဲ
ရဲရင့်စိတ်ထား။ ။

တို့ပြည်ကို စော်ကားလို့
ထိပါးတို့ တမင်ကြံ၊
တို့နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေး
သွေးဖြင့် ခုခံ။

လှေခွက်ချည်း ထိုးတည်းကျန်
အလံတော့ မလှဲ၊
ကျူးကျော်သူ နယ်ချဲ့မိုက်ကို
တိုက်ခိုက်မည်ပဲ။ ။

တောသားကြီး မြသိန်းအောင်

R. 517

တရုပ်စံကားပန်း

ပင်လုံးကျွတ် ဖူးပွင့်တတ်၍ သင်းပြန့်သော ရနံ့ရှိသည်။ ပွင့်ချပ်ထူထူ ငါးခုသည် တခုနှင့် တခု ထပ်၍ ခရုပတ်လိမ်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ပွင့်ချပ်၏ အတွင်းဖက်သည် အဖြူရောင် များသော်လည်း အပြင်ဖက်မှာ ပန်းရောင် သန်းနေသည်။ အပွင့်၏ အလယ်တွင် အဝါရောင် ပါရှိသေးသည်။ မျိုးစပ်ပေးမှုဖြင့် ပန်းရောင်၊ ပန်း ခရမ်းရင့်ရောင်၊ အဝါရောင် တရုပ်စံကားပန်း မျိုးလည်း တွေ့ရလေသည်။

အဖူး အပွင့်တို့သည် တုတ်၍ ဆတ်သော ပွင့်တံ၏ ထိပ်တွင် စုပြုံထွက်၍ တခိုင်လျှင် အဖူးအပွင့် များစွာ ပါရှိသည်။ တနှစ်လျှင် လပေါင်းများစွာ ဖူးပွင့်နေသော်လည်း အပင်ထက်တွင် ကြာကြာမနေ၊ ကြွေကျမြေခ၍ ပန်းမွှေရာ ခင်းလေသည်။

တရုပ်စံကားကို အချို့က သဘော်စံကားဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ ယင်း၏ မူလဇာတိကို တရုပ်နိုင်ငံဟု အမှတ်မှား၍ တရုပ်စံကားဟု ခေါ်ကြသော်လည်း မက္ကဆီကိုနှင့် ဂွာတီမားလနိုင်ငံတို့၌ မူလ ပေါက်ရောက်ခဲ့လေသည်။ အမြင့်ပေ ၂၀ ထက် မကျော်သော အပင်ပုမျိုးဖြစ်၍ အကိုင်းအခက်တို့သည် ဘေးသို့ ခပ်ကားကား ထွက်သည်။

ခိုင်ပန်းစုံ

ဒီဇင်ဘာလမှ မိုးကျသည်အထိ အရွက်များ ကင်းနေတတ်သော်လည်း အဖူးအပွင့်များဖြင့် ဝေဝေ စီနေသည်။

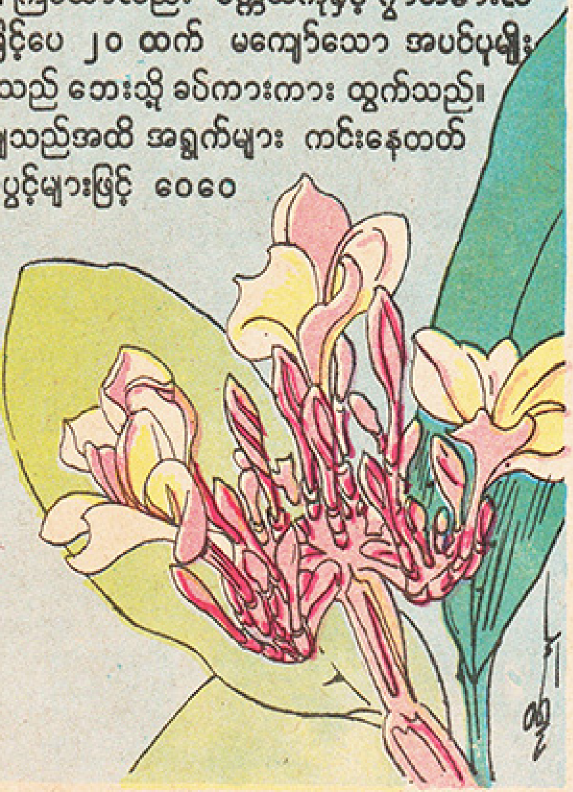

အရွက် များသည် ကြီးမား၍ တပေခန့်ရှည်သည်။ အရင်းရှူးပြီးလျှင် ထိပ်ကား၍ တုံးသည်။ အကိုင်း ဖျားတွင် အရွက်များက လှည့်ပတ်၍ ထွက်သည်။ ထူးခြားချက်မှာ အပင်ကို နုတ်ပစ်သည် တိုင်အောင် အရွက်များ ဝေဝေ ဆာဆာ ထွက်၍ ဖူးပွင့်နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပင်စည်မှရင်း၊ အကိုင်းအခက်တို့မှရင်း ထွက်သော အစေးအပြင် အခေါက်၊ အရွက်၊ အပွင့်တို့သည် ဆေးဖက် ဝင်သည်ဟု ဆိုကြလေသည်။

တင့်တင့်

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉-၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁၂၀၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂)တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

➜ Click below link ➜

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/